

Ik hoopte dat het dit keer anders zou gaan. Thuis, in de warme slaapkamer die ik de afgelopen weken met aandacht heb ingericht voor de bevalling. En toch...

Ik ben 41 + 3 weken zwanger. Het bevalbad staat allang klaar in de slaapkamer boven, mijn plan ligt uitgeschreven, en ik hoop vooral op één ding: dat mijn lichaam het dit keer zelf gaat doen. Geen inleiding, geen haast—maar rust, vertrouwen en regie.

De dagen ervoor woedde storm Benjamin over ons land. Terwijl de regen onze dakpannen geselde, lag ik wakker met een onrustig gevoel. Wat als de baby zich nu zou melden? Die gedachte maakte me gespannen, alsof alles elk moment kon beginnen—maar het bleef stil.

Die vrijdag, 31 oktober 2025, moet ik naar het ziekenhuis voor een controle, een CTG. Ik ben inmiddels niet meer zenuwachtig. Ik weet dat ze gaan aansturen op inleiden dat weekend, en ik weet ook dat ik dat niet wil. In de weken daarvoor is het woord ‘inleiding’ al regelmatig gevallen. Toch is ons derde kindje nog niet geboren. Dit keer zou ik de tijd mijn vriend laten zijn.

Voor ik vertrek wil ik nog een foto maken van mijn zwangere buik. Ik wrijf rustig over de strakke huid en voel hoe de baby op mijn aanraking reageert. Een opbolling wordt zichtbaar, een vuistje of voetje uitgestoken. Ik heb geen idee hoe de baby er momenteel bij ligt, het wisselt met grote regelmaat. Met een glimlach maak ik de foto en trek mijn trui aan. Tijd om naar mijn afspraak met de gynaecoloog te gaan.

Ik word snel aan de monitor gelegd door de verpleegkundige. Ik zit oncomfortabel, wurm mijn voeten op een kussentje bovenop een kruk. Ik probeer stil te blijven terwijl de banden om mijn buik steeds lijken te verschuiven. De klok tegenover de stoel waarin ik zit tikt langzaam de minuten weg. Soms kijk ik omhoog en zie het uur verstrijken. De gynaecoloog laat op zich wachten—ik hoor dat ze nog in gesprek is met de tolktelefoon. Ondertussen komt er nog een ander koppel binnen, het gordijn wordt dichtgetrokken. Ik zit daar, luisterend naar gedempte stemmen naast me, wachtend. Piepjes van twee monitoren die zich nu vermengen, ik staar naar het scherm en bedenk me dat ik zelfs bij mijn derde kind niet begrijp welke activiteit daarop te zien is.

Als de verpleegkundige weer binnenkomt, hoop ik dat ze me gaat bevrijden van alle activiteit om me heen. Ik moet plassen en wil gewoon naar huis. Ze haalt me uit die illusie: de gynaecoloog is niet tevreden. De baby lijkt te slapen, er is te weinig activiteit zichtbaar. Ik moet gaan verliggen, me draaien, we moeten het nog wat langer aankijken. Ik wil sarcastisch zeggen dat ik na een uur wachten bijna zelf lig te pitten, maar dat doe ik niet. Het duurt allemaal lang.

Na een hele tijd mag ik eindelijk door naar de gynaecoloog. Ze is kort en zakelijk.

“Mevrouw, ik vind dat het tijd is om vandaag te gaan bevallen. Het CTG is matig en er is weinig vruchtwater.”